

عنوان مقاله:

روند قلمروسازی کشورهای ساحلی در بستر خلیج فارس

محل انتشار:

فصلنامه ژئوپلیتیک، دوره 3، شماره 7 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

Dorreh Mirheydar - استاد جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

Omran Rasti - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

Alidoost Amiri - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

Rezaali Eltiami Nia - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

Naser Soltani - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

فرایند قلمروسازی کشورهای ساحلی در خلیج فارس به طور رسمی و قانونی و از نظر تدوین قوانین مربوط به آن به سالهای بعد از تشکیل اولین کنفرانس حقوق دریاهای (۱۹۳۰، لاهه) بر می گردد؛ به طوری که در ایران اولین قانون راجع به تعیین حدود آبهای ساحلی و منطقه نظارت در سال ۱۳۱۳ش. (۱۹۳۴م.) صورت گرفت. متعاقب انتشار اعلامیه ترومن مبنی بر صلاحیت کشورهای ساحلی بر اکتشاف و استخراج منابع بستر و زیر بستر فلات قاره، کشورهای ساحلی خلیج فارس نیز به فکر استفاده از منابع بستر و زیربستر خلیج فارس افتادند. از آنجا که عرض خلیج فارس کم است و تمام آن فلات قاره محسوب می شود، در نتیجه کشورها می باید مرز فلات قاره خود را با یکدیگر تحدید می کردند. از سال ۱۹۶۵ تاکنون (نوامبر ۲۰۰۷ م.)، ۱۲ قطعه مرزی در خلیج فارس تعیین و تحدید شده و چندین قطعه مرزی هنوز مورد توافق و تحدید قرار نگرفته است. هدف اصلی این مقاله، بررسی فرایند قلمروسازی کشورهای ساحلی در خلیج فارس است. در مقالات و کتابهایی که تاکنون منتشر شده است، توجه عمدتاً معطوف به وضعیت حقوقی ایران بوده و در نتیجه ادعاهای حقوقی کشورهای جنوبی خلیج فارس و مشخص کردن آنها روی نقشه مورد غفلت قرار گرفته است. در این مقاله سعی شده است تا سرحد امکان این نقص برطرف شود و بویژه به ادعاهای قلمروسازی کشورها و توافقاتی که بعد از آخرین کنوانسیون حقوق دریاهای (۱۹۸۲م.) میان کشورهای حاشیه جنوبی خلیج فارس برای تعیین مرز دریایی صورت گرفته، توجه شود.

کلمات کلیدی:

مرز دریایی، قلمروسازی، دریای سرزمینی، منطقه نظارت، منطقه انحصاری اقتصادی، فلات قاره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1827531>

